



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ALOFY s. r. o.**, se sídlem Pod Labuťkou 952/13, Praha 8, zast. JUDr. Milanem Břeněm, advokátem se sídlem nám. Míru 58/47, Svitavy, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 08399-29/2012-ERÚ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2013, č. j. 62 A 47/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu. Tím byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, č. j. 08399-20/2012-ERÚ, sp. zn. OLP-08399/2012-ERÚ a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Jím byl zamítnut návrh stěžovatele, aby společnost ČEZ Distribuce, a. s., jako provozovatel distribuční soustavy, byl povinen ve stanovené lhůtě připojit výrobu elektřiny o celkovém instalovaném výkonu 600 kW, umístěnou v lokalitě obce Prosetín, k distribuční soustavě.

Krajský soud věc neposuzoval meritorně, ale žalobu odmítnul postupem podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadeným správním rozhodnutím správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Konkrétně šlo o spor mezi dvěma právními osobami soukromého práva o připojení k distribuční soustavě. Šlo tedy o sporné řízení v obchodní věci, a proto měla být žaloba podána k příslušnému okresnímu soudu v režimu části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). V usnesení o odmítnutí žaloby byl stěžovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu k příslušnému okresnímu soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto usnesení výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že napadá usnesení o odmítnutí žaloby, připadají v úvahu jen vady podle písm. e) citovaného ustanovení (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, dostupný na www.nssoud.cz). Reálně tedy podává stěžovatel kasační stížnosti z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu*.

Stěžovatel stručně poukazuje na to, že spor ohledně připojení k distribuční soustavě má veřejnoprávní prvek. To proto, že oblast energetiky je veřejnoprávní povahy a rozhodnuto bylo podle předpisů veřejného práva.

Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil své možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Zdejší soud se mohl zabývat pouze tím, zda byla žaloba stěžovatele odmítnuta v souladu se zákonem, tj. posuzoval jen to, zda rozhodnutí správního orgánu ve sporu o připojení k distribuční soustavě je vydáno v soukromoprávní věci.

Ustanovení § 17 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), upravuje působnost Energetického úřadu. Podle odstavce 7 písm. c) tento úřad *rozhoduje spory o připojení nebo přístupu k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě, přepravní soustavě, zásobníkům plynu a těžebním plynovodům, včetně sporů o přístupu k přeshraniční kapacitě pro přenos elektřiny, přepravu plynu nebo distribuci elektřiny nebo plynu*.

Jedná se tedy o zvláštní sporné řízení podle energetického zákona; tuto skutečnost nezpochybňuje nikterak ani stěžovatel, který i v kasační stížnosti explicitně uznává, že jde o *spor*. V obecné rovině je sporné správní řízení upraveno v § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle odstavce 1 ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních

pokračování

smluv a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.

V daném případě není spor veden na základě veřejnoprávní smlouvy, neboť žádná taková nebyla uzavřena. Jde tedy o spor soukromoprávní povahy, konkrétně o spor obchodní, který je veden mezi dvěma podnikateli v rámci jejich podnikatelské činnosti. *Zvláštním zákonem* ve smyslu shora citovaného ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu je energetický zákon. Povaha tohoto předpisu není určující pro posouzení povahy sporu. Navíc nelze se stěžovatelem plně souhlasit, pokud jde o jeho názor, že energetický zákon je výlučně veřejnoprávním předpisem. Nadepsaný zákon v souladu se svým § 1 upravuje podmínky podnikání a výkon státní správy v energetických odvětvích, kterými jsou elektroenergetika, plynárenství a teplárenství, jakož i práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené. Zatímco úprava státní správy na daném úseku je veřejnoprávní povahy, podnikání v předmětné oblasti přes vyšší počet kogentních norem musí vycházet ze soukromoprávní povahy podnikání jako takového (§ 420 a násl. nového občanského zákoníku).

Rozhodujícím kritériem pro rozlišení, o jaký vztah se jedná, je nicméně metoda úpravy, tedy, zda jde o úpravu vztahů postavených na rovnosti zúčastněných subjektů, nebo o vztahy ryze vrchnostenského charakteru, kam ve sféře energetického práva patří např. rozhodování ve věcech udělení, změn či zrušení licencí. Spor o připojení k distribuční soustavě veřejnoprávní charakter nemá.

Podpůrně lze poukázat také na názor odborné literatury (Vedral, J.: Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006, str. 778 a násl.). Sporné řízení je považováno za jakousi výjimku ze standardní činnosti správních orgánů, které jinak jednají a rozhodují v otázkách práva veřejného: „(p)říkladem sporných řízení, kdy správní orgány na základě zvláštních zákonů rozhodují spory vyplývající ze vztahů soukromého práva, je např. působnost Energetického regulačního úřadu vyplývající z ustanovení § 17 (energetického zákona).“

Závěrem zdejší soud připomíná též svůj rozsudek ze dne 14. 10. 2004, č. j. 7 As 58/2003 - 104, publ. pod č. 466/2005 Sb. NSS. V něm sice soud posuzoval jiný typ sporu dle § 17 energetického zákona, přesto lze na základě závěrů citovaného rozsudku zobecnit, že rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o sporu je rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

Soudní přezkum správních rozhodnutí v soukromoprávních věcech není svěřen soudům jednajícím ve správním soudnictví. Ty jsou podle § 2 s. ř. s. povolány poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. Ochrana soukromých práv je poskytována v občanském soudním řízení (§ 1, § 2 o. s. ř.). Rozhodnuli o soukromém subjektivním právu nejprve správní orgán, pak se postupuje v následném občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř.

Krajský soud v Brně proto postupoval správně, pokud žalobu odmítnul postupem podle § 46 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud návrh odmítne, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž

správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Krajský soud dostal také své povinnosti poučit stěžovatele o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu k věcně příslušnému soudu.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu